

der kunde siges at være hans naturlige Ret, nemlig at kunne gaae til Domstolene, og at Forslaget end mindre var begrundet i nogen- somhelst Mistillid til Domstolene. Det glædede mig særdeles meget at høre disse Udtalelser, men ligesom det forekommer mig, at den første Udtalelse ikke vel kan bringes i Overensstemmelse med Forslaget, saaledes vil jeg heller ikke tilbageholde at udtale, at naar Forslaget her er kommet frem paa den Naade som skeet er, som Blomsten af en Udvikling, hvortil Spiren er lagt for flere Aar tilbage, saa vil det blive opfattet baade her i Salen — det troer jeg næsten jeg tør sige —, men i alt Fald af Mænge udenfor Rigsdagen, som om det i Virkeligheden dog er fremgaaet af en Mistemming over Afgjørelser, der i enkelte Tilfælde ere faldne fra Domstolenes Side, og som om Forslaget netop gik ud paa at henbringe Afgjørelsen af slige Spørgsmaal under Regjeringen, og da væsentlig under Finansministeren, fordi man da igjen troede, at han vilde være undergIVEN en særlig Control fra Rigsdagens, og særligt fra Finansudvalgets Side. Saaledes vil dette Forslag ganske bestemt blive opfattet, og det er dette, der gjør mig det dobbelt uhyggeligt, og gjør, at jeg ikke kan forstaae, hvorledes Regjeringen, der har den Opgave at værne om Opretholdelsen af det rette Forhold mellem Statsmagens forskjellige Dele, noensinde skulde kunne gaae ind paa dette Forslag. Det vilde ligeledes være mig uforstaaeligt, dersom Ministeriet skulde være blindt for, at et Forslag som det foreliggende i mange Tilfælde letteligen vil udsætte Regjeringen for forskjellig Mistjendelse. Mig forekommer det, at det maatte være i høj Grad tilfredsstillende for den Minister, der veed med sig selv, at han kun søger at ramme det Rette, og at hans Afgjørelse aldrig bliver ledet af nogetsomhelst personligt Hensyn, at kunne, naar der opstaaer Meningsforskjellighed mellem ham og en Embedsmand om, hvorledes Loven er at forstaae, sige til den paaagjældende Embedsmand: Dersom De troer, at min Opfattelse ikke er den rigtige, lad da Domstolene dømme mellem os. Mig forekommer dette at maatte være en stor Behagelighed for Ministeren, og det forekom-

mer mig, at det kun vilde være et Bidnesbyrd om en temmelig ringe Grad af ægte personlig Selvsøvelse, naar Ministeren vilde føle sig krænklet derved, at en Embedsmand søgte at faae en anden Afgjørelse paa det Sted, hvortil man dog maa sige, at den rette Fortolkning af Loven efter Grundloven er henlagt. Den ærede Ordfører, som jo efter den Udtalelse, jeg før henviste til, maa være enig med mig i den almindelige Betragtning om Domstolenes Stilling og tillige maa være enig deri, at det i og for sig var naturligt og rigtigt at beholde Domstolene som det sidste Værn for Embedsmændene, søgte at begrunde Undtagelsen fra den almindelige Regel, det almindelige Princip, ved at henvise deels til Lønningslovenes historiske Oprindelse og deels til Lønningslovenes egen Væffæffenhed. Hvad imidlertid det Første angaaer, saa maa jeg tilstaae, at det var mig umuligt at fatte det Bindende i den ærede Ordførers Logik. Han udviklede, at man i de første Finanslove havde taget Forbehold ved hver enkelt Gage, og hvorledes man senere havde udfærdiget enkelte Lønningsforslagsbestemmelser af Finansloven til særlige Lønningslove, og han tilføiede, at naar man havde gjort dette, var det deels for at spare Tid ved Finanslovens Behandling og deels af Hensyn til det andet Thing, men, sagde han, Meningen var slet ikke, at Embedsmændene skulde have nogen anden Ret, end han havde dengang, da Lønningslovene bleve optagne paa Finansloven. Nu vil jeg dertil for det Første bemærke, at det altid er meget vanskeligt for nogen enkelt Mand, selv om han indtager en saa betydningsfuld Stilling, særligt ligeroverfor finansielle Love, som den ærede Ordfører, saaledes efter flere Aars Forløb bestemt at udtale, hvad der maa anses for at have været Meningen med en Lov; men om jeg end her vil forudsætte, at den ærede Ordfører har fuldkommen Ret i den Henseende, saa maa jeg, ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), sige, at jeg egentlig ikke forstaaer, hvorledes dette kan begrunde Resultatet; thi der er jo, som det nævnte ærede Medlem bemærkede, ikke Tale om, at der skulde være nogen Pligt til at give Embedet hør med en vis